

Sophie Overmars zat met haar duikbril op achter in de camper. Ze sloeg een bladzijde van haar boek om terwijl ze de omgeving naast de weg afspeurde, op zoek naar water. Ze had verschrikkelijk veel zin in een duik in een koel meertje. Volgens haar vader stikte het in Finland van de meren, dat wist hij door al zijn gegoogel. Tot ze haar eerste duik kon nemen, doodde Sophie de tijd met een verhaal over een onhandige draak. In plaats van zijn tegenstanders te verbranden schroeide het domme dier zichzelf met zijn vuur.

Haar vader minderde vaart. 'We zijn er,' zei hij.

Sophie legde een gedroogd boomblad in haar boek en tuurde naar buiten door de beslagen glazen van haar duikbril. Waar ze ook keek, ze zag alleen bomen en geen zwemwater. De camping lag midden in een donker bos en nergens was er een meer of ander water te bekennen. Sophie maakte haar veiligheidsgordel los en graaide de kaart van Finland van haar moeders schoot. Ze legde haar vinger op het balpencirkeltje om de camping die haar ouders uitgekozen hadden en zocht in de omgeving van het cirkeltje naar de blauwe vlekken die water voorstellen. Maar hun camping lag begraven in een groengeel gebied van alleen landbouwgrond en bos zonder meren of plassen.

De teleurstelling golfde door Sophies lichaam en verontwaardigd balde ze haar vuisten. Ze liep rood aan, haalde diep adem, sperde haar mond en stootte een gigantische brul uit. Ze gilte zo hard dat haar keel er pijn van deed. Van schrik verloor haar vader de macht over het stuur en de camper botste tegen de toegangspoort van de camping. Ingesnoerd door hun veiligheidsgordel gromde haar vader benauwd en hapte haar moeder naar adem. Moeizaam draaiden haar ouders zich om in de strakke riemen en keken vol afschuw naar hun dochter, alsof ze een buitenaards insect was. Geschrokken deinsde Sophie achteruit. Haar ouders waren nu wel erg boos op haar.

'Wat is er nu weer?' siste haar moeder terwijl ze het medaillon om haar hals vastpakte.

Sophie staaarde naar haar moeders hand op haar eeuwige medaillon. 'Mam, pap, waar zijn de meren?' Ze klonk verdrietig, van haar woedende krijsstem was niets over.